

Kære bestyrelse,

På vegne af 3456 glade medlemmer vil jeg gerne have lov til at sige tak.

Tak, fordi vi har fået vendt skuden efter et par logistisk tumultariske filmklubår
Og tak, fordi vi i dag fremstår lige så medlemsmæssigt velpolstret en filmklub som vi gjorde før I-ved-nok-hvem...

Tak, for endnu et godt år i Odense Filmklub for børn og unge.

Tak, fordi vi - sammen som bestyrelse - har gjort det muligt, at børn og unge i Odense Kommune får muligheden for at se film i fællesskab og muligheden for at dele filmoplevelser med jævnaldrende, og derved spejle sig hinanden og i de karakterer og personer, som de bliver præsenteret for på det store lærred. I mødet med "de andre" og "det andet" møder de mødt af udfordringer, problemer og (potentielle) løsninger på problemstillinger i livet, hvad end disse er vidt forskellige eller måske skræmmende lig de udfordringer som de måder i deres egne liv.

Jeg tror – og er nok også lidt sociologisk-samfundsmæssigt-bange for – at denne generation af børn og unge står overfor store udfordringer: Hvad er dét, der binder os sammen som mennesker og nation, når mange unge synes at opleve verden igennem via deres Sociale Mediers ekkokamre, der bliver uigennemskueligt kurateret af multinationale medie-giganter med kapitalistiske og profilorienterede bevæggrunde. Måske møder nutidens unge "den gode fortælling" på familiens 53 tommers skærm i familien lædersofa, men det sker er ofte alene, og uden andre at dele oplevelsen med. Det kan få vidtrækkende konsekvenser for, hvordan vi omgås hinanden fremadrettet. Både lokalt og globalt.

Vi skal stå i mod.

Vi skal som filmklub være garant for anderledes filmoplevelser.

Vi skal være de unges bolværk mod ensomhed og kapitallogik.

Og derfor er det så privilegeret at sige:

3456 medlemmer - wow – det gør os større end de samlede danske medlemstal for både Dansk Bueskytteforening og Dansk Dartforbund, og gør det gør os – lokalt – 6 gange

større end det samlede antal danskere, der nationalt finder sammen om den ædle olympiske disciplin Curling.

Og ja, måske har også vi skøjtet lidt rundt på isen i år. Vi har oplevet barselsvikariater, sygemeldinger, stress, jag, og folk er begyndt på universitetet eller i nye jobs. Det kalder på forandringsparathed.

Nye flotte sale i både Nordisk Filmbiografer og Vue – the cinema formerly known as CineaxxX

Nye små sale i Nordisk Filmbiografer og Vue – the cinema formerly known as CineaxxX

Så hvad svarer man til Yvonne på Facebook, når hun indigneret spørger ”Hvorfor kan Pippilotta ikke sidde med hendes bedste film veninder, der alle har fået plads på Hold 1, pakke 2, sal 7. Det er megasynd for hende, hun ligger og græder på værelset. I må kunne gøre noget?”

Ja, det er synd for Pippilotte.

Og ja, det er sgu også synd for Yvonne, at Pippilotte er ked af det.

Og ja, det er megatræls, at der oven i det logiske helvede har været ekstra udfordringer:

- med visninger af forkerte fim i omvendt rækkefølge
- med film, der er blevet vist i forkerte lige/ulige uger fordeling, der har fået skilsmisseforældre til at vende sig uroligt og søvnløst om natten
- med skannere, der efter android-opdateringer i januar pludselig ikke længere virkede

Til gengæld bliver problemer som vanligt løst. Desværre stadig alt for ofte af en formand, der til tider bruger ALT for meget tid på at løse akutte problemer. Og som ofte står ret alene med problemløsningerne. Vi skal blive bedre for til at feje for hinanden – og ikke bare feje for egen dør.

Der har også været solstrålehistorier. Hér et lille udpluk.

Vi har fået Ane med i bestyrelsen, så vi – når Charlotte starter tilbage på job efter barsel, har et vaskeægte double trouble girl power power house på biblioteket.

Charlotte er blevet mor til verdens bedste Vera . Tillykke – dejligt at se dig tilbage efter (næsten) endt barsel. Du – verdens bedste sekretær, og har været svært savnet.

Og så har filmklubben, eller rettere sagt – Julie har – fået Børnebiffen på skinner. Med stor succes og udsolgte sale. Selvsamme Julie er desuden, på det nyligt afviklede Landseminar i Svendborg, blevet en officiel del af DaBuf-bestyrelse. Tillykke til os, DaBuf og Julie. Og til hele foreningsdanmark for at have så dygtige og ressourcestærke unge mennesker at trække på. Det giver håb for fremtiden.

Fra samme Landsseminar kan vi for øvrigt melde om et vemodigt farvel til formanden Kim, der efter mange års tjeneste 10 (?) har overladt selvsamme Chefdirigentrolle for DaBuf til yngre kræfter. I dette tilfælde Katrine Seier.

Slutteligt også et bedrøveligt farvel til Maria, der - fristes man næsten til at sige, igen i år, har valgt af sige stop og tak for denne gang i bestyrelsen. Vi håber, at du, Maria, på måske på et senere tidspunkt skulle have lyst, og ikke mindst tid, til igen at tage en tårn i foreningen. I mit stille sind frygter jeg dog, at det denne gang er mere definitivt end det har været tidligere, hvor vi har kunne lokke dig med diverse konsulent-tjanser.

Tak for hjælpen, særligt med hysteriske Yvonne-og-det-dér-er-værre-typer igennem årene, Maria. Med din livsbegejstring og dit lyse sind har du lært, i hvert fald mig, at (forsøge) at rumme folk, der er anderledes end mig. Det er blevet gjort på en særligt Maria'sk måde ved overøse de besværlige Yvonner med forståelse og kærlighed, blot for: med et særligt Maria-listigt, hekseknyttet diabolisk dobbeltnkeb at overliste dem ved at spørge ind til, hvordan de vil løse problemet. Det virker efter hensigten. Yvonne lister stille ud af bagdøren pga. øget selvindsigt og realitetssans. Tak, Maria.

Ak, ja, du bliver savnet.

Og ak, ja – eller heldigvis, vil onde tunger måske anføre: Formandens beretning lakker mod enden

Det gør jeg med et stille håb om, at vi - på bedste curlingmanér – skal blive bedre til at se både indad, men også udad. Vi skal forsøge at være mere end bare egen ”herre/kvinde i eget hus”, men se ud og frem og bestræbe os på at feje banen (foran) hinanden, og dermed

blive bedre til at gøre hinanden bedre. I stedet for, når lokummet brænder, og kampen gået ind i sidste inning; at lade stå til og passivt regne med at andre træder til og tager det tunge slæb: "Det plejer han jo at gøre".

Mit ønske for det kommende år er, at vi skal blive ved med at være gode til det vi er gode til. Selvom vi er større Dansk Bueskytteforening og Dansk Dartforbund, så kan vi godt lære af dem, og bliver bedre til at ramme plet. Det handler langt hen af vejen om at stille klare krav, have tydelige forventninger og sætte klare grænser for de ting vi gør. Og som vi gør godt.

Uden os ville Odenses børn og ungdom have et sted mindre at se sig selv og i "de andre og "den anden".

Så tak for alt for den forgange år, og skål i kaffe og vand for det nye år, der allerede hér lige om lidt skal begynde at tage form med filmvalg for den kommende sæson.

Tak til jer, fordi I er med til at gøre det muligt at skabe filmoplevelser og filmfællesskaber i Odense

Finí

Michael vinker og bukker og sætter sig ned